

ΤΕ μόρ. ἐγκλιτ. κ. μόν. κ. νεωτ., εὔρηται ἐν δ.
 χρ., οἷον ὡς συμπλεκτ. σύνδ., ὅτε διακρίνεται
 ἀπὸ τοῦ καὶ βλλ., καθ' ὅσον ἢ δι' αὐτοῦ σύνδε-
 σις εἶναι χαλαρωτέρα, χρησιμεύει δηλ. ἀπλῶς ὅπως
 συνείρη κτ. σειράν δ. ἐκφράσεις, χωρὶς νὰ νοῆ
 πραγματικὴν ἢ ἐσωτερικὴν σύνδεσιν καὶ σχέσιν
 μεγαζὺ αὐτῶν, ἴδια ὡς τε . . τε . . , ὅπου αἱ συν-
 δεόμενα λ. εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἰσόρροποι, καὶ . .
 καὶ . . : Ἰλ. Α 544, αὐτ. 13 λυσόμενός τε θύγατρα,
 φέρων τ' ἀπερείσι' ἀποινα, αὐτ. 443, Ὁδ Β 374
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτη τε δωδεκάτη τε γένη-
 ται, αὐτ. Δ 588, Ἡσίοδ. Ἔργ. 669 ἀγαθῶν τε κακῶν
 τε, Αἰσχ. Πέρσ. 491 δίφῃ τε λιμῶ τε, Σοφ. Αἰ. 34,
 αὐτ. 35, Ἀριστοφ. Ἀχ. 370, αὐτ. 375, Θουκ. 4.8 τὴν τε
 νῆσον τὴν τε ἠπειρον, Ἀνηφ. 2, 3, 3, Πλάτ. Πολ.
 373B. || συχν. συνδέονται διὰ γὰρ τε . . τε κ.

προτάσεις : 'Ηρ.4,47 ἢ τε γὰρ γῆ . . . εὐδρόος ἐστὶ, ποταμοὶ τε δι' αὐτῆς ῥέουσι, Θουκ.4,92, Πλάτ. Πολ.474C, Ξεν.ΚΠ1,4,25, 'Ισαί.1,50, Αἰν.Τακτ.16,8 τὰ τε γὰρ ληφθέντα πάντ' ἂν σφύζοιτο οἷ τ' ἀδικήσαντες κατ' ἀξίαν λάβοιεν τὰ ἐπιτίμια, 'Επιγρ. ἐπειδὴ πρόξενοί τε εἰσὶν Ἀθηναίων καὶ εὐεργέται . . . ἐν τε τῇ στήλῃ γέγραπται, Πάπ. τὰ τε ἐχφόρια Χρυσέρμω δυνήσομαι ἀποδοῦναι, ἐγὼ τε ἔσομαι παρὰ σοῦ φιλανθρωπίας τετευχώς, Γεωπ.2,49,1, αὐτ.12,3,2-3' || σπαν. ἐν χρ. πρὸς σύνδεσιν θέσεως καὶ ἀρνήσεως, ὅτε ἀποδοτέος διὰ τοῦ ἢ : Εὐρ.ΙΑ 56 ἀπόρως εἶχε δοῦναι τε μὴ δοῦναι τε, αὐτ.'Ηρακλ.153, αὐτ.'Ηλ.391' || ὁθ. προέκυψεν ἡ σύνδεσις τε . . . ἢ . . . : Πλάτ. Θεαιτ. 143C, οὐτ.'Ιων.5351) ὅς ἂν . . . κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις . . . ἢ φοβῆται πλεόν' || κ. ἢ (ἢ) . . . τε . . . : 'Ιλ.Β 289 ὡς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες, Αἰσχ.Εὐμ.524' || συχν. ἢ μία τῶν προτ. δυνατόν νὰ εἶναι καταφατική, ἢ δὲ ἕτερα ἀποφατική : Θουκ.2,22 ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει . . . τὴν τε πόλιν ἐφύλασσε' ἀλλὰ ουχνότερον ἐν προκειμένῳ ἢ ἀρνητ. πρότ. συνδέεται διὰ τοῦ οὔτε : Ξεν.ΚΠ2,3,6 οὔτε ποσὶν εἰμι ταχύς . . . γινώσκω τε' || σπαν. ἀντὶ τοῦ οὔτε . . . τε εὐρηται οὐ . . . , τε . . . : Θουκ.1,67 οὐχ ἡσύχαζον . . . παρεκάλουν τε τοὺς ξυμμάχους' || κ. ὡς μή . . . , τε . . . : Πλάτ.Φαῖδ.95B ἵνα μὴ τι διαφύγη ἡμᾶς, εἰ τέ τι βούλει . . . 2) συχν. τὸ τε . . . τε . . . εἶναι ἰσοδύναμον πρὸς τὸ μὲν . . . δέ . . . , ὥστε δύνανται γεν. νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιπτώσεων, μτ. μ. τῆς διαφορᾶς ὅτι διὰ μὲν τῆς συνδέσεως τε . . . τε . . . τὰ μέρη θεωροῦνται ὁμοῦ, διὰ δὲ τοῦ μὲν . . . δέ . . . ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀλληλα ἢ κεχωρισμένα' ἀμφότεραι οἱ συνδέσεις συναμείγνυνται, οἷον τε . . . δέ . . . : 'Ιλ.Ε 359 κόμισαι τέ με. δός δέ μοι ἵππους, αὐτ.Η 4!8, Πίνδ.Π 4,80 ἐσθὰς ἀμφότερόν νιν ἔχεν, ἄ τε . . . ἐπιχώριος . . . , ἀμφὶ δὲ παρδουλέα στέγετο, Σοφ.ΟΚ 367, οὐτ.Τρ.285. Εὐρ.Φοίν.1625, Ξεν.ΚΠ 4,4,3 διήκουέ τε . . . , ἔπειτα δὲ καὶ ἐπήνεσε' || σπαν. τὸ δευτερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἅμα δέ καὶ . . . ἢ ὡσαύτως δέ καὶ . . . : Θουκ.1,25, Πλάτ.Συμπ.196B' || κ. τε . . . ἀτάρ οὖν καὶ : αὐτ.'Ιηπ.Μ 295E' || κ. μὲν . . . τε . . . : 'Ιλ.Τ 291-3 ἄνδρα μὲν . . . τρεῖς τε κασιγνήτους, 'Οδ.Χ 475.6, Πίνδ.Ο 6.88, αὐτ.7.88. Αἰσχ. 'Επτ.924, αὐτ.Χο.585, Σοφ.'Αντ.963, Εὐρ.'Ηρακλ.337, αὐτ.Κύκλ.41, 'Αριστφ.Νεφ.563, Πλάτ.Φαῖδρ.266C, αὐτ.Νόμ.927B' || ὅπου ὁμως μτ. τὸ μὲν ἔπεται τε καὶ δὲ ἢ δέ κ. τε, τὸ τε μετὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὑπόκειται εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ὥστε ἡ πραγματικὴ ἀντιθέσις εἶναι ὡς συνήθως μετὰ τῶν μορίων μὲν καὶ δέ : Εὐρ.Φοίν.10 ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλήζομαι Μενοικέως, Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφη' 3) κ. μὲν. τὸ τε μ. = καὶ βλ.λ., πρὸς σύνδεσιν λ. κ. φρ. : 'Ιλ.Ζ 476 Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, αὐτ.Λ 254, Εὐρ.'Ηλ.242 δάκνει σ' ἀδελφὸς ὁ τε θανῶν Ἰσως πατήρ, αὐτ. 253, αὐτ.262, Θουκ.2,51 σῶμά τε ἀπταρκες ὄν οὐδὲν διεφάνη, αὐτ.52, Πλάτ.Τίμ.69A τελευταίην κεφαλὴν τε, αὐτ.69C θνητὰ ἀθάνατά τε, Αἰν.Τακτ.3,5, 'Αρχιμ.'Ελ.11 'Ορ.7 ὁ τε γραφεὶς κύκλος, Πολύβ.2,56,13, αὐτ.61,1, αὐτ.3,17,7, οὐτ.2,43,6 ταῦτ' ἐγένετο, αὐτ.3,70,4, 'Αρρ.'Επικτ.1,19,13, Σωρ.1,21, Γέμ.16,6, Πάπ. ἀπαιτούμενός τε ὑπ' ἐμοῦ τὰ ἔρια οὐκ ἀποδίδωσι, Γεωπ.1,12,19 χρῆ . . . λαχάνων ἀπτεσθαι, κοιλίαν τε λύειν' 4) στενοτέρα σύναψις καὶ ἐντονωτέρα σχέσις ἐκφέρεται διὰ τοῦ τε . . . καὶ . . . : 'Ιλ.Α 7 'Ατρείδης τε ἀναξ ἄνδρων καὶ δῖος Ἀχιλλεύς, αὐτ.61, αὐτ.293, αὐτ.Η 308, αὐτ.327, αὐτ.338, 'Ηρ.4,47 τῆς τε γῆς εὐσσης ἐπιτηδέης καὶ τῶν ποταμῶν ἐόντων σφισυμμάχων, Αἰσχ.Πρ.927, Σοφ.ΟΚ 808 χωρὶς τό τ'

εἶπειν πολλά καὶ τὰ καίρια, Ἀριστοφ. Ὀρν. 24, Θουκ. 3, 25 βούλεται τε καὶ ἐπίσταται, Πλάτ. Πολ. 396C ὁ φύς τε καὶ τραφεὶς, Εὐκλ. 1, 47 βάσιν τε γὰρ πάλιν τὴν αὐτὴν ἔχουσι τὴν ΖΒ καὶ . . .
 || συχ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ γῆς σημ. ἢ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο : Ἰλ. Θ 165 διάνδιχα μερμήριξεν, Ἴππους τε στρέφαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, Πινδ. Ο 2, 16 ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, Αἰσχ. Ἐπτ. 427 θεοῦ τε . . θέλοντος καὶ μὴ θέλοντος, Θουκ. 3, 42 πείσας τε . . καὶ μὴ τυχῶν || ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ τ' ἢ δὲ εἶναι μ. ἐπικόν : Ἰλ. 199 σκῆπτρον τ' ἢ δὲ θέμιστας, οὗτ. Α 400 || ὁμ. κ. τὸ τέ . . , ἰδὲ . . : αὗτ. Ζ 469 χαλκόν τε ἰδὲ λόφον, αὗτ. Θ 162 || κ. καὶ . . τε . . : Εὐρ. Ἀлк. 646 καὶ μητέρα πατέρα τ' || σπαν. τὸ καὶ . . τε κατὰ τινα πλεονασμὸν : Θουκ. 1, 9 καὶ ναυτικῶ τε ἄμα, αὗτ. 6, 44 καὶ πρὸς τε τοὺς Ρηγίνους, αὗτ. 8, 69 καὶ αὐτός τε 5) τε . . τε . . ἢ τε . . καὶ ἀπαντῶσι σπον. ἐν ἀνωμάλῳ συμπλοκῇ συνδέοντα μτχ. μτ. ρ. παρεμφατικῆς ἐγκλ., ὅπου ἡ ὁμαλὴ σύνδεσις θά ἀπῆτει δύο ρ. παρεμφατικῆς ἐγκλ. ἢ δύο μτχ. : Ἰλ. Γ 80 ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον, Ἡρ. 1, 85 ἄλλα τε ἐπιφραζόμενος καὶ δὴ καὶ ἐπεπόμφε, Θουκ. 4, 100 ἄλλω τε τρόπῳ πειράζοντες καὶ μηχανὴν προσήγαγον, αὗτ. 7, 47 τῆς τε ὥρας . . ταύτης οὐσης . . , καὶ τὸ χωρίον χαλεπὸν ἦν, αὗτ. 4, 85, αὗτ. 8, Β1, αὗτ. 95 6) π. τοῖς ἐπικοῖς κ. σπονιώτ. π. ἅ. εἰς δακτυλικοὺς στίχους τὸ τε τίθεται εἰς χωρία ἢ προτάσεις εἰς ἃς ἀναφέρονται πράγματα γνωστά πως, ἐκφερόμενα συχνάκις ὡς δικαιολογία προαναφερθείσης ἰδίας ὁλως κοταστάσεως ἢ προλεχθείσης παροτρύνσεως πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρόσωπα, ὅθ. ἢ ἐνν. ταῦτε προσεγγίζει τὴν τοῦ τοι βλλ. (πρβλ. τοι κ. τε ἐν Ὀδ. Β 276-7) παρὰ τὸ ὅτι δὲ συνδυάζεται μετ' ἄλλων λ., ἢ σημ. του παραμένει ἀνεξάρτητος τούτων καὶ ἀναφέρεται εἰς ἕλοκληρον τὴν πρότ. εἰς ἣν εὐρίσκεται : Ἰλ. Γ 221 αἰφά τε φυλόπιδος πέλεται κόρρος ἀνθρώποισιν, αὗτ. 497, οὗτ. Π 688, αὗτ. Ρ 176, αὗτ. Φ 264, αὗτ. Σ 309 ξυνὸς Ἐνυάλιος καὶ τε κτανέοντα κατέκτα, αὗτ. Ω 526, αὗτ. Λ 410 ἢ τ' ἔβλητ' ἢ τ' ἔβαλ' ἄλλον, αὗτ. Φ 464, οὗτ. Ρ 32, αὗτ. Ν 733-4 τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι, καὶ τε πολέας ἐσάωσε, αὗτ. 279-83, αὗτ. Σ 201, αὗτ. Χ 71, αὗτ. Ι 592, 4, αὗτ. Σ 492, αὗτ. 495, αὗτ. 499, αὗτ. Β 292, αὗτ. Ι 632, αὗτ. Ω 602, αὗτ. Α 403, αὗτ. Β 814, αὗτ. Ε 306, οὗτ. Κ 258, οὗτ. Ξ 290, Ὀδ. Γ 147 οὐ γάρ τ' αἰφά θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων, αὗτ. Δ 379, αὗτ. Ε 79, οὗτ. 447, οὗτ. Κ 306, αὗτ. Ρ 485, οὗτ. Λ 537, αὗτ. Α 392 οὐ μὲν γάρ τε κακὸν βασιλευμένον, αὗτ. Ξ 228, αὗτ. Θ 169, αὗτ. Ι 70, αὗτ. Ο 400, οὗτ. Η 294, αὗτ. 307 δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων, αὗτ. Τ 265, αὗτ. Υ 45, αὗτ. Ψ 118, Ἡσιόδ. Ἔργ. 218 παθῶν δὲ τε νήπιος ἔγνω || σπαν. ἐπὶ πράξεως ἐπιναλομβανομένης ὑπὸ ἰδιαιτέρων προσώπων : Ἰλ. Α 86 οὐ μὰ γάρ Ἀπόλλωνα Διὸ φίλον, ᾧ τε σύ, Κάλχον, εὐχόμενος . . θεοπροπίας ἀναφαίνεις, αὗτ. 521, οὗτ. Ι 410, Ὀδ. Δ 102 ἄλλοτε μὲν τε γόφῳ φρένα τέρπομαι 7) εἰς παρακελεύσεις ἢ παρακλήσεις ἀπευθυνομένας εἰς ἐν πρόσωπον καὶ διατύπουμένους διὰ τινος παρενθετικῆς ἢ ἀναφορικῆς προτ., ἐν ἣ γίνεται μνεία τῆς ἰδιαιτέρας ἢ χαρακτηριστικῆς δράσεως συνήθης ὁμ. εἶναι ἰδ. π. ποι. ἢ χρῆσις τοῦ τε : Ἰλ. Ω 334, αὗτ. Ψ 156, αὗτ. Ρ 249, Ὀδ. Χ 395 δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηθ . . , ἢ τε γυναικῶν ὁμῶν σκοπὸς ἐσσι . . , ἔρχεο 8) ὁμ. εἰς γενικῆς φύσεως χωρία συγκείμενα ἐκ δύο προτ. ἰῶν ἢ ἑτέρα δύναται νὰ εἶναι ἀναφορικῆ ἐκφερομένη καθ' ὑπατ. ἢ εὐκτ. Ι, εἰς ἃ ἡ πλήρωσις τοῦ ὅρου τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῇ ἐξηρητημένῃ προτ. δηλοῦνται ὅτι ἀκολουθεῖται γενικῶς ἢ πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἀποτε-

λέσματος τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν κυρ. πρότ., εἶναι δυνατόν ἢ μία ἢ καὶ οἱ δύο προτάσεις νὰ περιέχουν τὸ τε, ὅθ. ἢ κυρ. πρότ. περιέχει τὸν τε: 'Ἰλ.Α 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπέιθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, αὐτ.Τ 165-6, αὐτ.Ω 530, 'Ὀδ.Ρ 333'.

|| ὁμ. π. ποι. ἢ ἐξηρητημένη πρότ. μόνη περιέχει τὸν τε: 'Ἰλ.Ε 747 λάξετο δ' ἐγχος . . τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἠρώων οἰσίν τε κοτέσεται ὀβριμοπάτρη, αὐτ.Ι 117, αὐτ.Η 298, 'Ὀδ.Δ 207 ρεῖά δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων δλθον ἐπικλώση, αὐτ.Ζ 287, αὐτ.Η 74, αὐτ.Θ 547, αὐτ.Σ 276'. || πιθ. τὸ τε ἔχει ἀντικατασταθῆ ὑπὸ τοῦ καὶ βλλ. εἰς τὸ κείμεν. τοῦ 'Ὀμ. ἐν 'Ἰλ.Α 218, αὐτ.Ι 510 καὶ ἐν τισιν ἄ. χωρίοις, ἐν οἷς ὁ καὶ φαίνεται ὅτι τίθεται εἰς γενικὰς συσχετικὰς προτ.'.

|| γενικώτερον ὁμῶς ἀμφότεραι αἱ προτ. περιέχουν τὸν τε: 'Ἰλ.Ι 508-9, αὐτ.Α 82-3 εἰ περ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμορ καταπέφη, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον' 9) ἐν τῇ ἐξηρητημένῃ προτ. περιόδου, ἐν ἣ ἢ κυρ. πρότ. βεβαιοῖ ὅτι τι ἐκ πάντων τούτων εἶναι ἀληθές, εἰς ἃ ἀναφέρεται τὸ κατηγορούμενον τῆς ἐξηρητημένης προτάσεως, τίθεται τὸ τε: 'Ἰλ.Χ 115 ὑπόσχωμαι . . κτήματα . . πάντα μάλ' ὄσσα τ' Ἀλέξανδρος . . ἠγάγετο Τροίηνδ' . . δωσέμεν, αὐτ.Ρ 447, αὐτ.Τ 105, αὐτ.Ε 52, αὐτ.Σ 485, 'Ὀδ.Σ 131'. 10) ὁμ. τίθεται κ. εἰς ἀναφορ. ἢ κυρ. παρενθετικὰς προτ., ἐκφραζούσας πᾶν τὸ συνήθως ὄν ἢ γιγνόμενον: 'Ἰλ.Χ 160 ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοειήν ἀρνύσθην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, αὐτ.Ε 332, 'Ὀδ.Α 338, αὐτ.Γ 435, αὐτ.Δ 85, αὐτ.Ν 410, αὐτ.Ε 438 κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε'. || συχν. μετὰ τὸ οἶα: αὐτ.Θ 160 οὐ γὰρ σ' οὐδὲ . . δαήμονι φωτὶ ἔσκω ἄθλων, οἶά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται, αὐτ.Ο 324, αὐτ.379'. 11) ὁμ. εἰς ἀναφ. προτ. δι' ὧν ἐκφράζεται τί εἶναι τὸ ἀληθές ἐκ πάντων τῶν προσ. ἢ πραγμ. τῶν ὑποδηλουμένων διὰ τῆς λ. εἰς ἣν ἀναφέρεται ἢ πρότ., ὡς βεβαιωτικόν: 'Ἰλ.Ψ 655 ἠμίονον . . ἢ τ' ἀγλίστη δαμάσασθαι, αὐτ.Φ 252, αὐτ.Ω 294, αὐτ.Α 239, αὐτ.279, αὐτ.Ρ 31, αὐτ.Ω 415, αὐτ.Ξ 217, 'Ὀδ.Δ 603 οὐ γὰρ τις νήσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων αἰ θ' ἀλι κεκλίεται, αὐτ.Ι 120, αὐτ.Ε 67, αὐτ.Ι 01, αὐτ.Φ 293, αὐτ.Ξ 464, οὐτ.223 οἰκωφελίη, ἣ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα'. 12) ἐὰν ἢ λ. ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται εἶναι ὠρισμένη ὁμὰς θεῶν ἢ ἀνθρώπων, ἢ ἀναφορ. πρότ. ἐκφράζει διὰ τοῦ τε οὐσιῶδες χαρακτηριστικόν τῆς προηγουμένης: 'Ἰλ.Τ 259 Ἐρινύες, αἰ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τείνυνται, αὐτ.Σ 8, 'Ὀδ.Μ 39, αὐτ.Π 227, αὐτ.Σ 187, αὐτ.Ι 84 Λωτοφάγων, οἱ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσι'. || ὁμ. ὅταν λ. τις εἶναι πρόσ. ἢ πράγμα καὶ ἐξ οὗτης ἐξαρτᾶται ἀναφορ. πρότ. διὰ τοῦ τε, ὑποδηλοῦται ἐν ἣ τὸ γενικόν ἢ κ. τὸ οὐσιῶδες χαρακτηριστικόν τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος: 'Ἰλ.Ψ 43 οὐ μὲν Ζῆν', ὅς τις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἀριστος, αὐτ.Ρ 203, αὐτ.Η 112, αὐτ.Ε 467, 'Ὀδ.Ε 4, αὐτ.Ο 319, αὐτ.Ψ 246, αὐτ.Κ 493 Τειρεσίαιο μάντιος ἀλαιοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι' ἐνίοτε ἢ ἀναφορ. πρότ. ἐν προκειμένῳ δεικνύει τί εἶναι τὸ σύνηθες: 'Ἰλ.Ψ 649 οὐδὲ σε λήθω τιμῆς ἧς τέ μ' εἴοικε τιμηθῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς, 'Ὀδ.Ι 187, αὐτ.Δ 105, αὐτ.Ν 336, οὐτ.Χ 354 καὶ κήρυκα Μέδοντα σώσομεν, ὅς τέ μευ αἰεῖ . . κηδέσκετο'. 13) τὸ τε χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς περιγραφὰς θέσεων ἢ πραγμάτων εἰς περιπτώσεις εἰς ἃς θέλει τις νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τινος εἰς τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἢ τὴν θέσιν σῦντων: 'Ἰλ.Ε 741, 'Ὀδ.Δ 85 Ἴνα τ' ἄρνες ἄφαρ κερσοὶ τελέθουσι, αὐτ.Ε 65, αὐτ.Ι 124, αὐτ.Ν 99, αὐτ.100, αὐτ.107, αὐτ.109, αὐτ.244, αὐτ.Μ 90, αὐτ.93, αὐτ.99, οὐτ.105, αὐτ.Κ 305, αὐτ.Τ 562'. || σπαν.

διὰ τοῦ τε ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ εἰς τι ἰκανῶς
 γνωστὸν, συνήθειαν ἢ γνώρισμα : Ἰλ.Δ 247, αὐτ.Σ
 521, Ὀδ.Ξ 353, αὐτ.Ψ 142 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου,
 ὄθεν τέ περ οἴνοχοεῦει 14) ἀνοτομικὸν τι γνώ-
 ρισμα τοῦ σώματος ὀρίζεται διὰ προτ. περιεχαύ-
 σης τὸ τε, δι' οὗ συνδέεται πρὸς λ. σημαίνουσαν
 γνώρισμα ἀνήκον γενικῶς εἰς οὐτό : Ἰλ.Ε 305 κατ'
 ἰσχίον, ἐνθα τε μηρὸς ἰαχίῳ ἐνστρέφεται, αὐτ.
 Θ 83, αὐτ.Ν 547, αὐτ.Π 481, αὐτ.Υ 478. || ὄμ.
 ὀρίζεται καὶ σημείον τι τοῦ χρόνου : Ὀδ.Σ 367
 ὦρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται
 15) τὸ τε ὄμ. χρησιμοποιεῖται εἰς ἀναφορ. προτ.
 δι' ὧν γίνεται ὁ προσδιορισμὸς ἰδιαιτέρου
 πράγματος ἢ πράξεως ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν προσ-
 διορισμὸν γενικῶς πράγματός τινος ἢ ἐνεργείας
 καλῶς γνωστῶν ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου : Ἰλ.Ο
 358 γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐ-
 ρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή γίνεται, οὐτ.
 Η 451, Ὀδ.Ι 473, αὐτ.Γ 321. || σπονιωτ. ὁ ὀρι-
 σμὸς γίνεται ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν μέτρησιν, ἐκτίμη-
 σιν ἰδιαιτέρου πράγματος ἢ πράξεως : αὐτ.Ρ 358
 ἦσθιε . . ἕως δ' τ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀειδεν,
 αὐτ.Τ 347. 16) ἡ συνήθ. χρ. τοῦ τε εἰς παρο-
 μοιώσεις δηλοῖ ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ εἶνοι κοινῶς γνω-
 στά ἦτοι ὅτι ἡ παρομοίωσις ἀφορᾷ εἰς γενι-
 κῶς καὶ ἐκ πείρας γνωστά εἶδη ἢ πράγματα ἢ
 φαινόμενα τῆς καθ' ἑκοστα ζωῆς. || ὄμ. δὲ κ.
 ὅταν γενικὰ χαρακτηριστικὰ θεῶν, ἀνθρώπων,
 ζώων κττ. δηλοῦνται δι' ἀναφορ. προτ. εἰσαγο-
 μένων διὰ τοῦ ὅς τε, ὅς ρά τε ἰὼς τὸ δημ. δᾶλ :
 Ἰλ.Γ 61, αὐτ.Ι51, αὐτ.Ι98, ἢ διὰ τοῦ ὡς τε, ἠὲ τε, ὡς
 τίς τε κττ. : αὐτ.Ε 136, αὐτ.Ρ 133, Ὀδ.Δ 535, κ. ὡς
 εἴ τε : αὐτ.Ι 314, αὐτ.Ξ 254. 17) εἰς τοὺς μεθ'
 Ὀμ. ποι. κ. πεζ. ἢ χρ. αὕτη τοῦ τε περιορίζεται
 ἐπὶ μᾶλλον, ἐκτὸς ταῦ ἐπ. κᾶ. παλαιοτ. δακτυλ.
 στίχ. Ἰ' Ησίοδ. Ἔργ.30, αὐτ.214, αὐτ.233, Ξενοφ.Ι3,3,
 Θέογν.148, αὐτ.359). δὲν εὐρίσκεται δὲ ἐκτὸς μετ'
 ἀναφορικῶν προτ., κ. μτ. αὐτῶν δὲν ἔχει σαφῶς
 διακεκριμένην ἐνν., οὕτως ὥστε π. τοῖς λυρ. κ.
 τραγ. τὸ ὅς τε σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπλῶς
 ὅς : Πινδ.Ο 2,35 Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον τῶνδ' ἔ-
 χει τὸν εὐφρονα πότμον, αὐτ.Ι4,2, Αἰσχ.Εὐμ.1024,
 Εὐρ.Ἐκ 445. || ὄμ. κ. πρὸς ἀοριστολογικὴν
 ἐκφρασιν : Πινδ.Ν 9,9, Αἰσχ.Πέρσ.297, αὐτ.Χο.615 ἃ
 τ' ἐχθρῶν ὑπαὶ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. || π. Ἡρ.
 εὐρηγται τὰ πέρ τε : αὐτ.Ι,74 ὄρκια δὲ ποιεῖται
 ταῦτα τὰ ἔθνεα τὰ πέρ τε Ἕλληνες. || κ.
 ὄκως τε : αὐτ.2,108. || κ. ὅσον τε : Ὀδ.Α 126,
 αὐτ.Β 96. || κ. οἷά τε : αὐτ.Α 93. || π. Ἀπτ. πεζ.
 κ. κωμ. αἰ χρ. αὐτοὶ ἐξαφανίζονται καὶ εὐρίσκο-
 μεν μ. μερικᾶς φρ., οἷον ἄτε, ὥστε, ἐφ' ᾧ τε,
 οἷός τε. 18) π. Ὀμ. τὸ τε ἐν χρ. ὄμ. ἰουχί ἰδ-
 σον συχν.) ἐν συνεφορᾷ μτ. ἃ. μορίων, αἶον εἰς
 βεβαιώσεις, εἰς ἐνόρκους πιστοποιήσεις ἢ καὶ
 ἀπειλάς : Ἰλ.Σ 13 σχέτλιος, ἢ τ' ἐκέλευον ἀπωσά-
 μενον δῆιον πῦρ ἀφ' ἐπὶ νῆας Ἴμεν, αὐτ.Λ 362.
 || κ. ἢ τ' ἄν : Ἰλ.Μ 69. || κ. γάρ τε : αὐτ.Ζ 367
 οὐ γάρ τ' οἶδα. || κ. νῦ τε : Ὀδ.Α 60, αὐτ.
 347. || κ. δέ τε : Ἰλ.Σ 106 ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνο-
 νές εἰσι καὶ ἄλλοι, οὐτ.Π 836. || κ. μὲν τε : αὐτ.
 Ν 47 σφῶ μὲν τε σώσετε λαὸν Ἀχαιῶν, οὐτ.Δ
 341. || κ. εἴ πέρ τε : Ὀδ.Α 204 οὐδ' εἴ πέρ τε
 σιδῆρεα δέσματ' ἔχουσιν, αὐτ.188. || ὄμ. εἰς δια-
 ταγὰς, νουθεσίας, συμβουλὰς ἢ ἐπιπλήξεις : Ἰλ.Ξ
 90 σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταῦτον ἀκού-
 ση μῦθον, αὐτ.Ω 337, αὐτ.Π 96, αὐτ.Ε 118, αὐτ.Β
 179, αὐτ.Χ 185. 9) ὄμ.π. Ὀμ. ἐν ποθητικαῖς ἐκφρ.,
 ὅτε ἡ πρότ. δεικνύει τὸ κίνητρον τοῦ πάθους τοῦ
 ρήτορος ἢ τὰς περιστάσεις αἰτινες δυνατὸν νὰ
 προκαλέσωσιν εἰς ἄλλους εὐμενῆ στάσιν : αὐτ.Σ
 55 ὦ μοι ἐγὼ δειλῆ.. ἢ τ'.. τὸν μὲν .. θρέψασα ..
 προέγκα, αὐτ.Ο 468, αὐτ.Ρ 174, αὐτ.Ε 477, αὐτ.

Ο 187, αὐτ. Ω 52, 'Οδ. Φ 169, αὐτ. Ε 119, αὐτ. Ι 20, αὐτ. Φ 87. 20) ὅμ. τὸ τε τίθεται εἰς περιγραφὰς ἰδιαιτέρων συμβάντων ἢ πραγμάτων, ἅτινα δὲν ἀναφέρονται εἰς τινὰ γενικότητα : 'Ιλ. Π 2θ, αὐτ. Χ 166, αὐτ. Ω 83, αὐτ. Φ 456, 'Οδ. Τ 342, αὐτ. Ρ 270 κνίση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι ἠπύκει, αὐτ. Α 227. || τὸ ὅτε τε=ὅτε συχν. εἰσάγει πρὸτ., καθορίζον σημεῖον τι τοῦ χρόνου εἰς τὸ παρελθὸν μέσῳ κολῶς γνωστοῦ γεγονότος, ὅπερ συνέβη τότε : 'Ιλ. Ο 18 ἢ οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω ὑφῶθεν, αὐτ. Γ 189, αὐτ. Ε 803, αὐτ. Κ 286, αὐτ. Χ 102, οὐτ. 'Οδ. Η 323, αὐτ. Σ 257. || εἰς τὸ ὅτε (=διότι ἢ τὸ ὁποῖον) τὸ τε δὲν ἔχει ἐμφανῶς ἴδιαν σημ., ἀλλὰ πρὸς ἐμφασιν τίθεται : 'Ιλ. Α 244 χῳόμενος ὃ τ' αἰοιστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας. || ἐπεὶ τε=ἐπεὶ : 'Ιλ. Μ 393 ἐπεὶ τ' ἐνόησε. || ὅταν τὸ τ' ἄρ ἐμμανίζεται εἰς ἐρωτήσεις, πῖθ. ἀνογνωστέον τὰρ βλ. λ., ἐφ' ὅσον τοῦ ἄρ(α) συνήθ. προηγείται τε γὰρ ὁπαῖον δὲν εἶναι συνδετικόν : αὐτ. Ν 307 πῆ τ' ἄρ μέμνας καταδῦναι ὄμιλον, οὐτ. Α 8, οὐτ. Σ 188. || κ. μτ. τοῦ ἄλλα : 'Ιλ. Ψ 493, 'Οδ. Ε 29 Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὐτε τά τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐσσι, Λυκοῦργ. 100 τά τ' ἄλλα ἦν ἀγαθὸς ποιητής, Ἐπιγρ. ἐπεὶ τά τε ἄλλα πράττουσιν καλῶς, ἀναθεῖναι αὐτοῦς, καὶ τὴν στήλην ἰή χρ. αὐτῆ συνήθ. κ. νεώτ. || κ. μτ. τὸ ὅδε, ἵνα προσδώσῃ εἰς τοῦτο ἐμφασιν : 'Οδ. Ν 238 εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι, αὐτ. Ο 484. || σπαν. τε γὰρ =καὶ γὰρ ἢ γὰρ βλ. λ. : Ἀριστ. Λ. Α' Ὑστ. 75b, 41, οὐτ. Ψυχ. 405a, 4, αὐτ. ΖΜ 661b, 28, ΚΔ Κορ. 2, 10, 8 ἐάν τε γὰρ, αὐτ. Ρωμ. 7, 7 τὴν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ἤδειν (τὸ τε γὰρ συνήθ. κ. μσν., πολλάκις δὲ πλεοναστικῶς) || νεώτ. ἐν χρ. ὅταν πρόκειται νὰ παραθεθῶσι δύο κσί, ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐκ τούτων : θὰ ἐνεργηθῶσι προαγωγαὶ ἐν τε τῷ ναυτικῷ καὶ τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς. 21) τὸ τε ὡς ἐγκλιτικὸν συχν. κεῖται, ὅταν συνδέῃ δύο λ. μτ. τὴν λ. ἣτις πράκειται νὰ συνδεθῆ, ἢ ὅταν συνδέῃ πρὸτ. μτ. τὴν πρώτην λ. τῆς προτ., ἣτις πρόκειται νὰ συνδεθῆ ('Ιλ. Α 5) ὑπάρχουσιν ὁμῶς πολλὰ χωρία, ἐν αἷς φαίνεται ὅτι προηγείται τῆς λ. ἣν συνδέει, ἀλλ' αἱ ἐξαιρέσεις αὗται εἶναι μᾶλλον κτ. τὸ φοινόμενον, διότι ἡ ἀνωμαλία πολλάκις προκύπτει ἐνεκα ἑλλείψεως, ἢ ἡ λ. μεθ' ἣν τίθεται τὸ τε σχετίζεται τόσον στενῶς πρὸς τὴν λ. εἰς ἣν λογικῶς ἀνήκει, ὥστε ἀποτελεῖ σχεδὸν μέρος τῆς λ. ἐκείνης· οὕτω τὸ τε δύναται νὰ τεθῆ μτ. γενικὴν προσδιορίζουσαν τὴν λ. εἰς ἣν λογικῶς ἀνήκει : Ἡσιόδ. Ἐργ. 19 αἰθέρι ναίων γαίης τ' ἐν ρίζησι καὶ ἀνδράσι. || μτ. τὸ ἄρθρ. τῆς λ. εἰς ἣν ἀνήκει : 'Ιλ. Γ 54 γὰρ τε δῶρα Ἀφροδίτης ἢ τε κόμη, Σοφ. Φιλ. 314. || μτ. τὸ ἀναφορ. ἐξ οὗ ἢ ὅλη πρὸτ. ἐξαρτᾶται : Αἰσχ. Ἐπτ. 1073 ὡσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαίνει. || μτ. τὴν λ. ἐξ ἣς δύο ὑποτελεῖς προτ. ἢ ἀπαρφ. ἐξαρτῶνται : Θουκ. 4, 10 ἦν ἐθελωμέν τε μείναι καὶ μὴ . . καταπροδοῦναι. || συχν. μτ. πρόθεσιν ἀναφερομένην ὡσαύτως εἰς τὴν β' πρὸτ. ὡς καὶ εἰς τὴν α' : Πίνδ. 1, 22, Ἡρ. 1, 69.